

T a j N Á

JIŘÍ W. PROCHÁZKA
KLÁRA SMOLÍKOVÁ

D v o J k a A + B

POPRASK V DIVADLE KOUZEL

ILUSTROVAL VIKTOR SVOBODA

FRAGMENT

Tajná dvojka A + B Poprask v Divadle kouzel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Klára Smolíková, Jiří W. Procházka
Tajná dvojka A + B – Poprask v Divadle kouzel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

T a j N Á
D v o J K a A + B
POPRAŠK V DIVADLE KOUZEL

KLÁRA SMOLÍKOVÁ A TÍŘÍ W. PROCHÁZKA
ILUSTRACE VIKTOR SVOBODA

FRAGMENT

OBŠAH

1. Stopy ve sněhu	7
2. Račí chůze	10
3. Parky a parkoviště	15
4. Agenti versus kouzelníci	20
5. Blíží se bouře	24
6. Ztraceni v bílém pekle	29
7. Stále dokola	33
8. Devil se představuje	38
9. Tajemná lóže	43
10. Ve spárech přeludů	47
11. Voda a oheň	53
12. Sarkofág	58
13. Učitelka v rakvi	63
14. Pod jevištními prkny	72
15. Tajemství sarkofágu	77
16. Speciální jednotka zasahuje	83
17. Kdo má na rukou krev	87
18. Opět s Šerlokem	90

19. Co tady smrdí?	95
20. Další stopy.	100
21. Návrat na místo činu	106
22. Ztracené vlakové nádraží	113
23. Třídní je formát.	118
24. Nezdařený útěk	124
25. Zásah z nebe	129
26. Kdo je vlastně pravý kouzelník?	136

1.

STOPY VE SNĚHU

Tušíte, co se děje za zdmi domů v sousedství? Kdo jsou lidé, kteří do nich vstupují? Čí stopy beze stopy zmizí za zrezavělými brankami?

Artur dupal ve sněhu za psem a každým šlápnutím prolamoval zledovatělou krustu. Bavilo ho číst ve sněhu. Konečně se jeho zrak mohl měřit se psím čumákem. Nenasněžilo moc, jenže teploty létaly nahoru a dolů. Sníh nejprve změkkl, pak v noci přišel mráz a zmrazil každý otisk v kdysi nedotčené ploše. Kočičí trasy teď viditelně vedly k plotům a kmenům stromů, kde se ztrácely, protože mrštné šelmy pokračovaly nadzemními patry. Pes Šerlok je nepotřeboval vidět, všechno cítil, ale Artur konečně pochopil, proč psisko cik cak kličkuje mezi stromy.

Chlapce zaujaly výraznější otisky tlapek, u kterých se Šerlok zastavil.

„Tudy musela projít pěkně vypasená číča,“ přidřep l si vedle mohutného černého psa se špičatými ušisky. Ostrý stín vykreslil do sněhu jejich siluety. Artur si je se zalíbením prohlédl. „Ty vypadáš jako Batman, já jako kocour Garfield,“ poplácal psa.

Pes nespokojeně zavrčel.

„Co máš proti netopýřímu muži? Je to superhrdina jako ty!“

Šerlok čumákem naznačil, že potíží bude se superkočičákem. Artur se pozorně zadíval na stopy. Kolem středového polštářku se obtisklo pět prstů, což kočky nemají. Navíc na jejich koncích se daly tušit dráčky. Teď si teprve všiml uspořádání. Nohy se nestřídaly pravidelně jako u koček, ale zvíře hopsalo jako zajíc.

„Kuna.“

Pes by možná řekl „Hurá“, kdyby mluvil. Takhle do kluka aspoň přátelsky drcnul a běžel si po svých. Artur se napřímil a rozhlédl se. Být detektivem není jen tak. I na procházce se psem musíte být ve stře-

hu. Z holých korun stromů se ozvalo zakrákání. Když někdo chodí s hlavou skloněnou k zemi, snadno přehlédne, že ho gang havranů polních sleduje při každém kroku. Chlapec zachumlaný do zimní bundy zkontroloval všudypřítomné otisky ptačích pařátů ve špinavém sněhu. Špičatým nosem zčervenalým od mrazu málem vyrýsoval další muří nohu.

A tehdy si Artur všiml stop vedoucích středem parku přímo k zamrzlému jezírku. Byly čerstvé, protože kolem nich byla popraskaná vrchní vrstva sněhové pokrývky.

Problém byl v tom, že stopy u břehu končily.

Poznáš stopy zvířat?

- A. *pes*
- B. *kuna*
- C. *zajíc*
- D. *kočka*
- E. *veverka*

(Řešení: 1D, 2A, 3E, 4C, 5B)

2.

RAČÍ GHŮZE

Neznámý musel vzlétnout, protože pod zamrzlou hladinu jezírka by nepozorovaně neproklouzl. Artur pohledem změřil vzdálenost k nejbližšímu stromu a usoudil, že ani Batman s vystřelovacím lanem by se nedokázal vzduchem, a tím pádem beze stop přemístit na strom. Co to bylo za člověka?

Ozvalo se havraní zaskřehotání, které ho donutilo zvrátit hlavu. Co když ho odsud vyzvedla helikoptéra? Už aby tu byla Bára, aby se s ní mohl o své postřehy podělit! S kamarádkou rádi řešili záhady všeho druhu.

Díky ní si Artur na nové město i školu rychle zvykl, přestože byl povahou spíš samotář. Mít dobrého parťáka je nade vše.

„Ahoj, detektive, už jsi to vyřešil?“ zaslechl za sebou známý hlas, i když trochu zastřený.

„Ahoj,“ usmál se na dívku zachumlanou do kabátu s beránkem. Pusu měla schovanou pod límcem a nos zabořený v chlupatém lemování. „Myslím, že podle bot to byl muž menší postavy a odnesla ho helikoptéra,“ podělil se s ní Artur o své úvahy. Pak se ale pozorně na Báru zadíval. Přestože jí velkou část tváře kryla huňatá kapuca, bylo mu jasné, že se mu směje. „Jak vlastně víš, nad čím dumám?“

„Pozoruju tě už hezkých pár minut. Stála jsem támhle u zastávky,“ mávla směrem k plechové boudě u silnice.

„Šerloku, proč jsi mi nic neřekl?“ obořil se chlapec na psa, jenže ten se tvářil, že má neodkladné čmouchání pod šípkovým keřem. Arturův pohled padl na Bářiny boty. Neměla kozačky, ale pevné pánské boty s pořádným šněrováním a kovovými přezkami. Podezřívá ji, že si je naschvál kupuje o číslo větší.

„Ty stopy k jezírku,“ ukázal k zamrzlé ploše, „ty jsou tvoje. Že jo?“

„Bingo!“ vykřikla a čekala, až záhadu rozlouskne.

„Ty ses po těch stopách zase vrátila!“

„To ti to trvalo,“ vychutnávala si triumf a konečně si trochu podhrnula kapucu, takže bylo vidět, jak se směje. „Vrchota by z tebe neměl radost.“

Artur se rychle rozhodl, že tahle situace se slovy vyřešit nedá. Sebral hrst sněhu, aby z něj udělal kouli. Bára okamžitě začala couvat a také ona se vyzbrojila sněhovou koulí. Sníh moc nelepil, ale to jim nevadilo. Pes kolem nich nadšeně skákal a chytal létající sníh do tlamy. Skleněné oko se mu jen lehce lesklo. Zdátky museli vypadat jako úplně běžní kamarádi, kteří šli po vyučování do parku vyvenčit psa. Jenže Artur s Bárou byli detektivové v agentuře A + B a pes Šerlok s touhle tajnou dvojkou táhl za jeden provaz.

A pak tu byl ještě pan Vrchota, kterému pes patřil. Přestože na jeho zahradě měli Artur s Bárou detektivní základnu, týdny ho už neviděli.

© **Doplň do vět názvy zvířat.**

1. *Je zalezlý jako*
2. *Běhá jako v kruhu.*
3. *Koupil v pytli.*
4. *Má na hlavě hnízdo.*
5. *Duše jako*

- A. *zajíc*
- B. *vrabec*
- C. *veverka*
- D. *ježek*
- E. *jezevec*

(Řešení : 1E, 2C, 3A, 4B, 5D)

3.

PARKY A PÁRKOVISTĚ

Do rozlehlého parku Artur a Bára chodili rádi. Byl trochu zpustlý a neudržovaný, ale právě to se jim líbilo. Na zrezivělé houpačky žádný soudný rodič dítě nepustil. Z laviček zbyla jen ledem pokrytá torza, která opuštěně trčela u cest. Zkrátka ideální místo pro venčení psa, který měl rozměry medvěda a v běhu připomínal černou pumu. Tady Šerlok nikoho neděsil, a tak ho mohli kamarádi pustit na volno, aby se proběhl.

„Případ stop, které nikam nevedou, jsem vyřešil. Koneckonců byl to jen laciný kouzelnický trik,“ nako nadsadil Artur, když si vyklepával sníh, který mu napadal za límec. „Do jakého vyšetřování se pustíme teď?“

„Pche, vyřešil,“ vyplázla na něj jazyk Bára. „Devil Magicus by za něj snesl hory dolý.“

„Kdože?“

„Devil Magicus,“ zopakovala Bára a zatleskala rukavicemi, aby z nich vytřepala sněhovou nadílku.

„Tak si nechá říkat ten kouzelník. Má na zastávce vylepené plakáty.“

Paní učitelka Dušková jejich třídě před pár dny slavnostně oznámila, že za skvělé výsledky v biologické olympiádě vyhráli návštěvu kouzelnického představení. Vypadala při tom trochu zklamaně. Od města, které soutěž pro školy vyhlásilo, očekávala spíš mikroskopy nebo třeba exkurzi na nějakou zajímavou přírodní lokalitu. Žákům to však ani v nejmenším nevadilo a novinu přijali s nadšením. Svoji třídní učitelku měli rádi a tolerovali jí pravidelné přednášky o stavu životního prostředí. Kouzelník jim ale přišel jako odměna daleko atraktivnější než znalec mravenců, kterého jim Dušková přivedla do třídy na besedu posledně.

„Už vím,“ vybavil si situaci z vyhlášení olympiády Artur a teatrálně dodal: „Naše odměna za mapování biodiverzity!“

„Nedělej si z toho srandu,“ zamračila se Bára. „Náhodou to byl skvělý projekt.“

„Ale určitě. Už vím, kde tajně roste chráněná vachta trojlistá a kde lišky dávají dobrou noc,“ popíchoval kamarádku, která měla pro učitelku slabost. Ve skutečnosti se stejně jako ostatní nechal nadše-

ním třídní Duškové strhnout a ochotně prováděl pravidelná měření srážek, každé ráno zapisoval do tabulky venkovní teploty a do školy si disciplinovaně přinesl holínky, když šli zkoumat vegetaci rostoucí na podmáčené louce. Bavilo ho, jak učitelka popisovala vztahy v přírodě a jak je učila rozumět prostředí, ve kterém žijí. Pro agenty skvělá průprava! Nakonec i tenhle park s ní prozkoumali.

„Myslíš, že se tady Duškové podaří prosadit tu záchrannou stanici pro volně žijící zvířata?“ rozhlédla se kolem Bára. Byl to jeden ze snů jejich angažované učitelky, jak opuštěnému místu znovu vdechnout život.

„No, nevím. Prý se říká, že by se tu měl spíš postavit nový supermarket s obřím parkovištěm. Na tenhle pozemek si prý brousí zuby nějaká firma,“ povzdechl si Artur. „Název neznám, ale používá slogan *Stavby s úsměvem*.“

„Někdo si asi plete park a parkoviště,“ vyfoukla našťvaně Bára.

„To my dva nevyřešíme. Navrhuji zastavit se u Vrchoty v kůlně a dobře se vybavit na toho ďábelského kouzelníka!“ zakončil debatu kamarád.

Pes Šerlok je celou dobu pozorně sledoval, takže okamžitě věděl, kam mají namířeno.

Co žáci mapovali?

Vyber, co znamená slovo „biodiverzita“.

1. *Stupeň znečištění životního prostředí.*
2. *Rozmanitost organismů v přírodě.*
3. *Klimatické změny na planetě Zemi.*

(Řešení: 2)

4.

AGENTI VERSUS KOUZELNÍCI

Václav Vrchota byl pro Artura s Bárrou jedna velká hádanka. Mohli sice chodit do jeho rozlehlé zahrady, aby si pohráli se psem Šerlokem, ale do domu nikdy nevkročili. Majitel byl zřídkakdy k zastížení. Přesto tušili, že když bude chtít, může je sledovat na každém kroku. Šerlokovo pravé oko bylo totiž umělé a jakýmsi záhadným způsobem spojovalo psa s majitelem.

Kamarádi se původně dali dohromady právě při pátrání po tajemné identitě pana Vrchoty, jenže nakonec o něm vlastně nic moc nezjistili. Měli totiž úplně jinou zábavu – podzemní superšpionskou laboratoř! Vzadu na Vrchotově pozemku, kde zahradu oddělovala od železniční trati oprýskaná zeď, stála kůlna. Na první pohled na ní nebylo nic

zvláštního, takových kůlen stály na zahradách desítky, jenže tahle kůlna měla na dveřích přibitou malou tabulku s vyrytými písmeny „A + B“.

Jen zasvěcenci věděli, že jde o první písmena křestních jmen dvou agentů – Artura a Bára. Vrchota, který jim dovolil laboratoř používat, jim však žádné špiónské úkoly nedával. Skoro by se zdálo, že laboratoř má být odměna za venčení psa Šerloka. Naštěstí si tahle tajná dvojka vždycky nějaké pátrání vymyslela.

„Kouzelníci se sice vždycky tváří jako děsní mágové,“ vysvětloval Artur, když odkryli maskovaný vchod v podlaze kůlny a sestupovali do podzemí. „Ve skutečnosti používají triky, ne kouzla. Když však divák neví, co má sledovat, snadno je ošálen.“

„Arture,“ nesouhlasně namítla Bára. „Doufám, že nechceš toho kouzelníka veřejně demaskovat a jeho triky prozradit? A ty, Šerloku, počkej, až slezu, nebo z těch schodů sletím!“ hudrala na oko na psa, který nahoře poskakoval a už by taky rád seběhl dolů.

„Ani náhodou, zajímá mě to z čistě badatelského hlediska. Všechny ty neviditelné nitě, umělé prsty,